

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 193/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. marca 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť D. B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Vráble v konaní vedenom pod ČVS: ORP-394/VR-NR-2013 a jeho uznesením z 15. mája 2013 a postupom Okresnej prokuratúry Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 162/13 a jej uznesením z 3. júla 2013, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej prípisom č. k. IV/4 GPt 119/13-4 z 22. augusta 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2013 doručená sťažnosť D. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Vrábľe (ďalej len „obvodné oddelenie PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-394/VR-NR-2013 a jeho uznesením z 15. mája 2013 (ďalej aj „uznesenie obvodného oddelenia PZ“), postupom Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod č. k. 3 Pv 162/13-8 a jej uznesením z 3. júla 2013 (ďalej aj „uznesenie okresnej prokuratúry“), ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a jej prípisom č. k. IV/4 GPt 119/13-4 z 22. augusta 2013 (ďalej aj „prípís generálnej prokuratúry“).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením obvodného oddelenia z 15. mája 2013 bolo podľa § 228 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) prerušené trestné stíhanie vedené pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pretože sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe. Sťažovateľ je v trestnom konaní v postavení poškodeného.

Sťažovateľ podal sťažnosť proti uzneseniu o prerušení trestného stíhania, v ktorej namietal, že vo veci nebolo vykonané „účinné“ vyšetrenie. Prokurátorka okresnej prokuratúry rozhodla o sťažnosti uznesením z 3. júla 2013 tak, že ju ako nedôvodnú zamietla.

Sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) návrh, ktorým sa domáhal zrušenia právoplatného uznesenia o prerušení trestného stíhania podľa 363 ods. 1 Trestného poriadku. Prokurátor generálnej prokuratúry postúpil jeho podanie na vybavenie Krajskej prokuratúre v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: „*Tvrším a namietam k dôvodom na zrušenie napadnutého uznesenia to, že toto napadnuté uznesenie porušuje moje právo na účinné vyšetrowanie garantované v čl. 13 (v spojení s čl. 3 a čl. 5) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko policajt (resp. policajti) nevykonali v tomto trestnom vyšetrení účinné vyšetrowanie s tým, že nezabezpečil, resp. nezaistil všetky potrebné dôkazy, včas nepreveril dôkladne miesto trestného činu, čo preukazujem aj dôkazom – s tým, že som policajtovi odovzdal časť teleskopu (s ktorým ma útočníci bili), ktorý som našiel dva dni po tom, čo ma neznámi páchatelia zbili a tvrdím a namietam, že v našom prípade títo policajti, ktorí zaistili a preverili miesto činu si túto svoju povinnosť dôkladne nevykonali a tvrdím, že v prípade ak by dôkladne prezreli miesto trestného činu okamžite po incidente, tak by našli aj ďalšie dôkazy, ktoré by viedli k identifikácii páchatel'ov trestného činu. Ďalej tvrdím, že policajt nevypočul svedkov, ktorých som označil vo svojom trestnom oznámení, hoci to boli posledné osoby, ktoré ma pred napadnutím videli a mohli mať dôležité poznatky o tomto trestnom čine.*“

Vo vzťahu k postupu generálnej prokuratúry sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy s odôvodnením, že na vybavenie jeho návrhu bol príslušný generálny prokurátor, nie prokurátor generálnej prokuratúry.

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práv, ktoré uviedol v petite, a to postupom obvodného oddelenia PZ a jeho uznesením z 15. mája 2013, postupom okresnej prokuratúry a jej uznesením z 3. júla 2013, ako aj postupom generálnej prokuratúry a jej prípisom č. k. IV/4 GPt 119/13-4 z 22. augusta 2013, aby zrušil označené uznesenia a priznal mu finančné zadost'učinenie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity je založený na tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 277/09).

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 3, čl. 5 a čl. 13 dohovoru postupom obvodného oddelenia PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-394/VR-NR-2013 a jeho uznesením z 15. mája 2013

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv uznesením obvodného oddelenia PZ, ktorým bolo prerušené trestné stíhanie podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku, pretože sa nezistili skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie proti určitej osobe.

Podľa § 228 ods. 6 Trestného poriadku uznesenie podľa odsekov 1 až 5 sa doručuje obvinenému a poškodenému; obvinený a poškodený majú právo proti nemu podať sťažnosť. O sťažnosti proti uzneseniu policajta rozhoduje prokurátor, ktorý vykonáva dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní [§ 190 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku].

Sťažovateľ je v trestnom konaní v procesnom postavení poškodeného, mal teda právo domáhať sa preskúmania zákonnosti napadnutého uznesenia obvodného oddelenia podaním sťažnosti. Sťažovateľ svojej právo využil, o jeho sťažnosti rozhodla prokurátorka okresnej prokuratúry.

Vzhľadom na to, že existoval iný orgán, ktorý mal právomoc poskytnúť ochranu tým právam sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 3, čl. 5 a čl. 13 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 162/13 a jej uznesením z 3. júla 2013

V tejto časti sťažnosti sťažovateľ namieta, že k porušeniu jeho práv došlo aj uznesením okresnej prokuratúry, ktorá jeho sťažnosť zamietla. Podľa sťažovateľa neboli pred prerušením trestného stíhania vykonané všetky úkony nevyhnutné pre objasnenie veci a zistenie páchatel'a/ov trestného činu.

Podľa § 210 Trestného poriadku obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené priet'ahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní. Policajt musí žiadosť

prokurátorovi bez meškania predložiť. Prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť.

Podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Podľa § 230 ods. 2 Trestného poriadku pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený

a) dávať záväzné pokyny na postup podľa § 197, vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov a určovať lehoty na ich vybavenie; také pokyny sú súčasťou spisu,

b) vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje...

Sťažovateľ namieta postup okresnej prokuratúry a jej uznesenie z 3. júla 2013 v súvislosti so zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu o prerušení trestného stíhania. Tento procesný postup nie je rozhodnutím, ktorým sa končí trestné konanie. Uznesenie o prerušení trestného stíhania je síce inštitút, ku ktorému možno pristúpiť vtedy, ak sa urobili všetky úkony potrebné na zabezpečenie vykonania trestného stíhania a dosiahnutie jeho účelu (§ 228 ods. 7 Trestného poriadku), nie je však rozhodnutím, ktoré je nezvratiteľné. Ak pominie dôvod na prerušenie, v trestnom stíhaní sa pokračuje, o čom rozhodne prokurátor alebo policajt uznesením (§ 228 ods. 5 Trestného poriadku).

Možnosti, ktoré vyplývajú z postavenia prokurátora v prebiehajúcom trestnom konaní, môžu mať a majú zásadný význam pre postup orgánov činných v trestnom konaní v danej veci. Prokurátor okrem usmernenia postupu v ďalšom konaní môže záväzným pokynom v prípade zistenia páchatel'a nariadiť vznesenie obvinenia.

Sťažovateľ má stále k dispozícii právny prostriedok podľa § 210 Trestného poriadku, ktorým môže žiadať prokurátora o preskúmanie postupu policajta, ktorý vykonal na účely

zistenia skutočností odôvodňujúcich pokračovanie v trestnom stíhaní. V prípade nespokojnosti s postupom prokurátora má sťažovateľ možnosť prostredníctvom podnetu a prípadne aj opakovaného podnetu podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) žiadať o preskúmanie postupu prokurátora.

Ústavný súd zotrváva na svojej ustálenej judikatúre, podľa ktorej podnet a opakovaný podnet považuje podľa zákona o prokuratúre za účinný právny prostriedok ochrany práv. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Koky c. Slovenská republika z 12. 6. 2012, ústavný súd uvádza, že podľa jeho názoru sa sťažovateľ nachádza v podstatne odlišnej situácii ako bol prípad sťažovateľa K. (čo sa týka charakteru útoku, ktorého vyšetrowanie bolo predmetom sťažnosti pána K., priebehu trestného konania a v neposlednom rade spôsobu využitia dostupných právnych prostriedkov nápravy).

Sťažovateľ podal generálnemu prokurátorovi návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Generálna prokuratúra upovedomila sťažovateľa prípisom z 22. augusta 2013, že jeho podanie postúpila na vybavenie vecne a miestne príslušnej krajskej prokuratúre, ktorá ho bude informovať aj o tom, prečo v jeho prípade neprichádza do úvahy postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku.

Z obsahu prípisu generálnej prokuratúry vyplýva, že informovala sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho návrhu postupom podľa § 365 Trestného poriadku a súčasne posúdila jeho podanie ako podnet, ktorý postúpila na vybavenie vecne a miestne príslušnej krajskej prokuratúre. Sťažovateľ však nevyčkal na vybavenie podnetu, resp. nepriložil k sťažnosti prípis o vybavení tohto podnetu. Z odôvodnenia jeho sťažnosti vyplýva, že nevyužil ani možnosť podať opakovaný podnet podľa zákona o prokuratúre. Aj z tohto dôvodu ústavný súd považuje jeho sťažnosť za predčasne podanú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpал opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor.

Podľa § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Podľa § 35 ods. 1 zákona o prokuratúre pri vybavovaní podnetu je prokurátor povinný prešetriť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, či sú splnené podmienky na podanie návrhu na začatie konania pred súdom alebo na podanie opravného prostriedku, či môže vstúpiť do už začatého konania pred súdom alebo vykonať iné opatrenia, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Prokurátor posudzuje podnet podľa obsahu, pričom prihliada na všetky skutočnosti, ktoré počas prešetrovania vyšli najavo (§ 35 ods. 2 zákona o prokuratúre).

Podľa § 35 ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet je dôvodný, vykoná opatrenia na odstránenie porušenia zákona a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona o prokuratúre je nadriadený prokurátor oprávnený vydať podriadenému prokurátorovi pokyn, ako má postupovať v konaní a pri plnení úloh.

Podľa právneho názoru ústavného súdu podnet v zmysle § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre a opakovaný podnet podľa § 34 zákona o prokuratúre poskytujú sťažovateľovi účinnú ochranu jeho práv a právom chránených záujmov (vrátane tých práv, ktoré uplatnil sťažovateľ, m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06). Podnet (opakovaný podnet) zakladá povinnosť prokurátora aj nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

Ústavný súd aj v predchádzajúcich konaniach vyslovil právny názor, že vynechanie tohto prostriedku nápravy v rámci sústavy orgánov prokuratúry Slovenskej republiky nemožno nahrádzať podaním sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, pretože takto by sa obmedzovala možnosť orgánov prokuratúry vo vlastnej kompetencii nielen preveriť skutočnosti, ktoré tvrdí sťažovateľ, ale aj prijať opatrenia podľa zákona o prokuratúre, ktoré by účinne napomohli odstráneniu procesných alebo faktických prekážok zákonného postupu (m. m. I. ÚS 186/05, IV. ÚS 53/05). Použitie týchto právnych prostriedkov je v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 256/05).

Sťažovateľ nevyužil na ochranu svojich práv dostupné právne prostriedky podľa zákona o prokuratúre. Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažovateľ má stále k dispozícii na dosiahnutie zmeny namietaného stavu (prerušenie trestného stíhania) právne prostriedky podľa Trestného poriadku a podľa zákona o prokuratúre, a preto jeho sťažnosť odmietol v tejto časti ako neprípustnú (obdobne napr. III. ÚS 59/06).

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry a jej prípisom č. k. IV/4 GPt 119/13-4 z 22. augusta 2013

Sťažovateľ namieta v tejto časti porušenie svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy tým, že jeho návrh na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku nevybavil generálny prokurátor, ale prokurátor generálnej prokuratúry.

Podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktorému predchádzalo, bol porušený zákon. Porušením zákona sa rozumie podstatné pochybenie, ktoré mohlo ovplyvniť rozhodnutie vo veci.

Podľa § 364 ods. 1 Trestného poriadku návrh na postup podľa § 363 ods. 1 môžu podať do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia

- a) obvinený vo svoj prospech,
- b) v prospech obvineného osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie,
- c) poškodený v neprospech obvineného,
- d) zúčastnená osoba.

Podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku ak generálny prokurátor po preskúmaní veci na základe návrhu oprávnenej osoby uvedenej v § 364 ods. 1 nezistí dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo ak uplynula lehota uvedená v § 364 ods. 1 alebo 3, upovedomí o tom osobu, ktorá návrh podala.

Podľa § 365 ods. 2 Trestného poriadku ak návrh bol podaný neoprávnenou osobou, generálny prokurátor nie je povinný konať; o tom takú osobu upovedomí.

Sťažovateľ 16. augusta 2013 podal generálnej prokuratúre podľa „§ 364 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku“ mimoriadny opravný prostriedok proti uzneseniu obvodného oddelenia PZ vydanému v prípravnom konaní a proti uzneseniu okresnej prokuratúry.

Prípísom generálnej prokuratúry bol sťažovateľ informovaný, že jeho podanie (mimoriadny opravný prostriedok) postúpil krajskej prokuratúre ako miestne a vecne príslušnej, ktorá ho mala „... o výsledku konania informovať, a zároveň Vám vysvetlí, prečo Vami požadovaný postup podľa § 363 a nasl. Tr. por. neprichádza v tomto prípade do úvahy“. *Proti postupu krajskej prokuratúry však sťažnosť sťažovateľa nesmeruje.*

Podľa § 16 zákona o prokuratúre generálny prokurátor vykonáva osobne pôsobnosť uvedenú v § 11 a 12 a § 13 ods. 1; týmto nie je dotknutý § 9 ods. 1. V ostatných prípadoch môže poveriť prokurátora, aby konal v jeho mene.

Medzi pôsobnosťami, ktoré generálny prokurátor vykonáva osobne, nie je uvedené oprávnenie podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že generálny prokurátor nie je povinný osobne vybaviť návrh na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ale jeho vybavením môže poveriť iného prokurátora. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 40 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre, podľa ktorého plnenie úloh patriacich do pôsobnosti generálneho prokurátora zabezpečuje generálna prokuratúra.

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práva uvedeného v čl. 46 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Postup generálnej prokuratúry vo veci sťažovateľa bol v súlade so zákonom (§ 363 ods. 1 Trestného poriadku), pričom sťažovateľ bol o tomto postupe upovedomený.

O zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 124/03).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd zistil dôvody na odmietnutie sťažnosti v celom jej rozsahu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. marca 2014